

Amb «Els arbres vençuts», la seva primera novel·la

Maria Mercè roca, entre els cinc finalistes al Premi Sant Jordi

GIRONA (De la nostra Redacció).— La novel·la «Els arbres vençuts» de Maria Mercè Roca —habitual col·laboradora de PUNT DIARI— ha estat seleccionada, juntament amb altres quatre obres, com a finalistes al 27è. Premi Sant Jordi de novel·la.

«Els arbres vençuts» és la primera novel·la de Maria Mercè Roca, una escriptora que, amb el seu estil intimista, escrivint a poc a poc, comença a ser coneguda arreu de Catalunya per les seves narracions curtes, narracions amb les quals va quedar finalista del Premi Casero i que li han fet guanyar premis com el

Recull o el Víctor Català. Ara, després que un indiscret periodista li preguntà «tu escrivs contes perquè no saps fer novel·les?», Maria Mercè Roca ha triat el llistó més alt com a prova de foc per a la seva primera novel·la. «Els arbres vençuts» —afirma l'escriptora— és un llibre d'amors...o potser de desa-

mors. Tota la novel·la està a cavall entre un amor perdut que ja s'ha acabat i un que és present però que no acaba de ser». L'obra, ambientada a Caldes de Malavella, està escrita amb el seu peculiar estil i té només tres personatges. Segons manifesta Maria Mercè Roca, «a mi la veritat és que em feia una mica de por escriure una novel·la, perquè veia que amb poques línies podia dir tot el que volia dir. Però de mica en mica tothom em va començar a preguntar «i la novel·la, quan?», i un dia un pe-

riodista em va posar el micròfon a davant i em va dir: «Tu fas contes perquè no saps fer novel·la?». Això em va empipar, perquè la gent sol creure que és més fàcil fer un conte que una novel·la, i no és així».

De les vint obres presentades, les altres quatre finalistes al Sant Jordi són: «El crit del guacamai», de Pere Ortis, «La nit de P.P. (amb pseudònim)», «Jo, ella i el càntic», de Ferran de Pol (un dels favorits) i «Descaç al cerrero de les serps», de Jaume Santandreu.

La Casa de Cultura de Girona acull una mostra de vídeos italians

GIRONA.— Ahir a les vuit del vespre es va inaugurar a la sala d'Exposicions de la Casa de Cultura de Girona una mostra de vídeos italians que compta amb divuit produccions videogràfiques de diferents autors. La mostra, que està organitzada pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i per l'Ajuntament de Barcelona, es portarà de manera itinerant arreu de Catalunya. A Girona es podrà visitar fins al dia tretze, de cinc a nou del vespre, mitjançant dos monitors que passaran tots els vídeos.

Curs d'introducció al Teatre

Tècniques d'expressió, d'interpretació i activitats derivades: espectacle, plàstica, dinàmica...

Nova Escola de Teatre a Girona
Tels. 25 63 57 - 20 10 17

EL CONSELLER FERRER I ELS ARTISTES

Amb la intenció de «tractar àmpliament les necessitats i projectes que existeixen en el camp de les arts plàstiques a les comarques gironines», el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Joaquim Ferrer, va mantenir dimarts passat a Girona una trobada-berenar amb més d'un centenar d'artistes gironins. Francesc Carbonell, un dels artistes que

va participar en la singular trobada, analitza en aquest article el fons de la qüestió. Carbonell afirma que la trobada, tal i com va ser muntada, «no podia ser de cap manera una tasca de debat seriosa», i després d'explicar fil per randa els temes abordats a la trobada, conclou que el perill està a quedar-se en la pell i no anar al pinyol.

No és això, conseller, no és això...

A cabo de sortir «d'una trobada per tractar àmpliament de les necessitats i projectes que existeixen en el camp de les arts plàstiques d'aquestes comarques», tal com diu la invitació que em vàreu fer arribar.

I n'he sortit abans d'acabar amb un altre artista del Baix Empordà que ho qualificava encertadament «d'elegant partit de tennis». Certament ho semblava: ara tu, ara jo, moltes, moltes pilotes fora, i alguna «esmatxada» per part d'un parell d'artistes lúcids.

Començaré reconeixent que el col·lectiu d'artistes, com a tal, més aviat crec que hem fet un trist paper. Un tant per cent elevadíssim de les consultes destil·laven afany de protagonisme, gremialisme, deserció per no haver estat escollits per a tal o qual mostra, amargor per no ésser tinguts en compte per la crítica, o per no tenir més espais de difusió de la pròpia obra. Problemes de fons: pocs; estereotípics i banalitats: moltes.

Hauria doncs d'haver titulat l'escrit «No és això, companys...»? De cap manera. Els artistes de les comarques gironines no crec que hagin quedat representants en aquestes intervencions. O almenys no els més «artistes» (ja hi som!). Alguns, ensumant-se que seria el que ha estat, ja no han vingut. Altres han callat potser per vergonya, potser per indignació. Jo, personalment, perquè no estava d'acord amb les normes del joc, senzillament.

Tractar «àmpliament les necessitats i projectes que existeixen en el camp de les arts plàstiques» no es pot fer entenent que el que ha d'ésser «ampli» és el nombre de gent convidada a una reunió que tant per l'assistència (que es podia preveure, ja que calia confirmar-la) com pel lloc de la reunió, no podia ser de cap manera una tasca de debat seriosa.

Ep! que no reclamo caure en l'altre extrem, que és l'habitual, de consultar només els qui remenen el cul pels despatxos. Benvingudes les convocatòries multitudinàries, però amb criteris d'eficàcia en l'organització. Calia haver convocat uns grups de treball previs (per exemple comarcals), les conclusions dels quals s'adrecessin al vostre departament. Tot el que no sigui això és caure en els mals hàbits del nostre petit país que ja es va acostumant que les coses es facin per la imatge i no pels continguts. No per casualitat van desaparèixer els ideòlegs en la mesura que van creixent els assessors d'imatge.

També «la imatge» de l'art, (i de l'artista), és a dir l'obra sembla que és l'únic que preocupava a la reunió. Tant les intervencions dels qui presidien l'acte com les del públic, rodaven una i altra vegada al voltant de l'obra (difusió, selecció, crítica...) o de la «imatge» de l'artista. Per mi, això és quedar-se en la pell, en la superfície del problema. El pinyol no interessava, sembla, buscar-lo. Exemples:

A) Ens omplim la boca sobre la quantitat d'artistes per metre quadrat, del bon nivell de creativitat dels nostres professionals (allò de cap gros i

el cos petit, senyor conseller), i callem el fet objectiu que la nostra nació i el nostre estat són els que penalitzen més la creativitat de tot Europa i de tots els països mitjanament desenvolupats. Parlo de les assegurances socials, dels impostos, dels drets d'autor, de la reglamentació de contractacions d'exposicions i venda... (el senyor Giral Miracle ja no es deu recordar del seminari sobre «Art i Dret» d'aquest estiu passat).

B) Es pregunta per l'ensenyament artístic dels nens, es comenta l'assistència a museus, però no es parla d'educació de la sensibilitat i la creativitat, i de la necessitat de potenciar investigacions i plans experimentals al respecte. No necessitem, amics meus, especialistes en «treballs manuals», necessitem la creativitat a les àrees de socials, de naturals, no diguem ja de llengua, i fins i tot de matemàtiques!

C) Es demana més canals de difusió especialment per a la bona crítica (què és això?), es qüestionen els criteris de selecció de determinades exposicions; ¿no caldria que especialistes d'estètica (i en aquests moments potser d'ètica!) revisessin l'actual escala de valors (si és que n'hi ha alguna) treballant per elaborar-ne de vàlides, subvencionant i promovent línies d'investigació concretes?

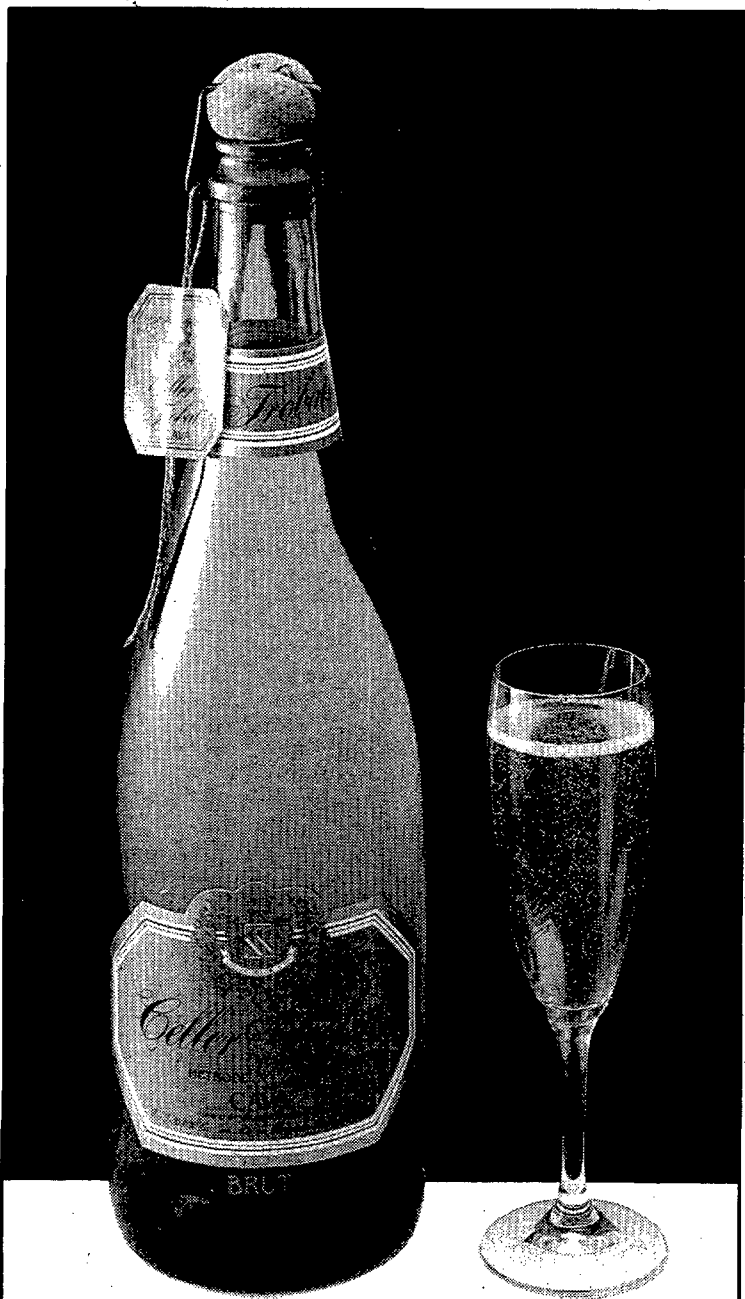
D) S'ha reclamat una revista específica per a les comarques gironines, i ja s'ha deixat clar que no ha d'ésser una enganyifa com «Cultura». Però no solament d'informació, sinó de formació, que promogui l'aglutinació d'individualitats per una banda (que tanta falta fa al nostre gremi) i que per altra ajudi a la conceptualització i a una anàlisi realista de l'aquí i l'ara artístic. I, naturalment, en mans de gent competent.

E) I de la problemàtica del comerç de l'art? Ni paraula. No era el moment? potser no. Però potser sí que els qui seien a la presidència havien d'haver dit alguna cosa més que una declaració de bones intencions d'acostament de l'art al ciutadà mitjà. Com es fa possible això? Estimulant la possessió d'un art pels rics (originals) i un art pels pobres (obra gràfica, murals, obra pública, accés a exposicions...) Prioritzant el valor de signe (cultural, econòmic, social) de l'art, o el seu valor d'ús? Fomentant el comerç alternatiu de l'art (cooperatives, venda a tallers, associacions d'artistes...) o col·laborant amb els especuladors?

Una altra manera de quedar-se en la pell, en lloc d'anar al pinyol de la qüestió, ho seria la valoració que es farà d'aquesta trobada si es qualifica només com «un èxit d'assistència», per favor! ¿No intuïu les causes profundes del per què han acudit tants artistes a la convocatòria?

D'acord: no hi ha més cera que la que crema; però aniria bé no despertar inútilment expectatives i ser una mica assenyats amb tant desplegament. Altrament pot servir principalment per a veure'ns mútuament les misèries i vergonyes, que ben mirat, tampoc no estaria malament del tot!

Francesc Carbonell

**CELLER
TROBAT**

**UN CAVA DE QUALITAT
UN CAVA ARTESANAL
EL CAVA DE CASA NOSTRA**